

AudioCafé (pro mě) vystihuje jedno slovo, a tím je vztah. Začalo to už prvním poslechem, na který jsem dorazila s takovým předstihem, že jsem se stihla seznámit hned s panem zvukařem a pohlídala mu věci, zatímco si skočil pro pivo a vůbec, byl to natolik příjemný vstup do mého nově obnoveného studia, že lépe bych si snad vybrat nemohla. Spíše pomalejší a klidnější poslech nádherných zvuků z mongolské stepi pohledem Jiřího Slavičínského pak pomalu odkrýval kdesi zapadlé touhy a motivace k tvorbě něčeho podobně krásného. Pamatuju si, jak jsem volala kamarádce a říkala jí o tom, jak vlastně moc bych se audiodokumentu chtěla věnovat, že mě kurz natolik inspiruje, že mám tendenci hledat ve svém životě témata, kterým bych se touto formou věnovala. A to přesto, že šlo o první zkušenost s čistě zvukovou tvorbou, vlastně možná právě proto. Mé nadšení sílilo s každým dalším poslechem. Rozdílná témata a přístupy za sebou jdoucí byly ochutnávkou, která jako by byla postavená tak, aby se člověk nadchnul a pak dané nadšení živil ještě dlouho.

Oslovilo mě prudké a strhující zpracování kontroverzní divadelní hry Ivana Studeného, kde se snad nejvíce také hovořilo i poté. I když někdy, zdálo se mi, byly debaty pomalejší a trochu kostrbaté, člověka to opravdu nutilo se připojit a přispět i tou svojí trochou. Nabídnuté dokumenty Matematika zločinu anebo pro mě až lehce šílené Tygří lejno, voňavka a vetřelec, kde se stále něco dělo, mi více rozkryly, kam až lze ve zvuku a při práci s ním zajít. Přiznám se ale, že vrcholem kurzu, který ve mně opravdu vzbudil touhu po této tvorbě, byť se mi stále ještě ne úplně daří, byl skvostný portrét Terezy Rekové. Matěj se mi vryl do paměti a snad i v budoucnu pomůže prozatímní záměry uvést v život.

Nejenže jsem v rámci tohoto kurzu potkala velmi zajímavé lidi a mohla tak po delším čase zase navázat nové vztahy, ale kurz jako takový byl pro mě oslovujícím, moderním a hlavně naprosto přirozeným vtáhnutím do zatím nepoznaného pole, řekla bych, umělecké tvorby. Zároveň jsem si sama na sobě uvědomila, jak moc je tato oblast nedocenená a zatím nepoznaná. Bylo mi to líto. Mé úterní zkušenosti nenechávaly chladným ani manžela, kterému jsem po telefonu musela vždy sdělit své nabyté dojmy.

A i když se celý kurz odehrával v jiných prostorách, než byl zamýšlen, a tak trochu vždy chybělo to slibované kafe, zůstane pro mě věrným a osobitým – osobním svědectvím o tom, co si můžete zamilovat. O tom, čím někteří lidé žijí a dělají to skvěle. O tom, že si vás vyučující zapamatuje jménem a při odchodu a příchodu na vás mrká na pozdrav, a aby toho nebylo málo,

tak dávno po skončení kurzu potkáte pana zvukaře, se kterým se vřele pozdravíte. Tedy děkuju za vaši snahu, která pro mě byla velikou inspirací!